

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Compendium Totius Tractatus De S. Matrimonij
Sacramento R. P. Thomæ Sanches E Soc. Iesv**

Sánchez, Tomás

Coloniæ Agrippinæ, 1624

V.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41559

uatio, & hominis inhibito est occulta cōcur-
rente communi errore, *l. 3. disp. 22. à nu. 55. vsq;*
ad 59.

7 Matrimonium contra actum coram paro-
cho intruso, non habent i titulum à legitimo
superiori, non valer. Sec us, si titulum habeat
inualidum ob vitium occultum, licet notum
sit contrahentibus, illum non esse verum pa-
rochum. Idem si laicus existimatur sacerdos
assistat matrimonio de licētia parochi intrusi.
Item erit validum, si reuocet licentiam legiti-
mam concessam stante reuocationis errore.
Item si parochus eo ipso beneficium amittat,
si matrimonium assistat, vel alius de eius li-
centia, validum est, *lib. 3. disp. 22. à nu. 60. vsq;*
ad 63.

V

Vagus:

1 Vagi dicuntur carentes domicilio certo
habitationis, licet habeant originis. I-
tem qui pristinum domicilium omnino dese-
rentes, nauigant, vel iter faciunt, quærentes,
vbi se collocent, licet destinassent, vbi domi-
ciliū constituturi sint, nondum peruenti ad il-
lud. Item qui relictâ parochiâ, dum nō inuenit
domum, hospitatur in aliqua parochia ad bre-
ue tempus, *l. 3. d. 25. à n. 1. vsq; ad 4.*

2 Vagi possunt cuicumque parochio fateri,
& idem dicendum de vago qui hospitatur in
aliqua parochia obiter, *lib. 3. disp. 25. num. 5. 6.*
68.

3. Pā

3. Parochus non potest vagorum matrimonio interesse, nisi diligenti inquisitione præmissa, & obtentâ Ordinarij licentiâ, licet alter solus ex contrahentibus vagus sit. Et Ordinarius, cuius licentia petenda est, erit Episc. vel eius Vicarius generalis. Et idem dic. de prælatiis habentib. iurisdictionem quasi Episcopalem, *l. 3. d. 2. §. à n. 6. vsque ad 10.*

4. Quicumque parochus potest matrimonio vagorum interesse, nisi sit alicubi confessor pro vagis deputatus ex pontificio privilegio, ut nullus alius possit, *libr. 3. disp. 25. num. 11. & 12.*

5. Ille qui pristinum domicilium omnino deseruit, iter agens, aut nauigâs animo acquirendi domicilium, dum non acquisiuit, incipiens habitare potest contrahere matr. coram quocunq; parochio. Idem dic. de non habente parochiam, dū hospitatur ad breue tempus in aliqua, Et idem dic. licet alter tantum sit vagus, alter verò incola, & ille parochus, cui voluerunt se subijcere, potest dare licentiam alij sacerdoti, ut intersit eorum matrimonio, *l. 3. d. 2. §. à n. 13. vsque ad 15.*

6. Parochus non præmissâ debitâ diligentâ, & licentia Ordinarij, peccat mortaliter, si sit præsens validum tamen est matrimonium, *l. 3. disp. 25. nu. 16. & 17.*

Verba.

1. Quando verba sunt dubia, standū est in fō-
to conscientia intentioni contrahentiū. Si de
illâ

illa constat, secus in foro externo. Et si deest internus consensus, nulla oritur obligatio: secus, quando adest internus consensus se obligandi, manifestatus aliquo quocunque signo externo, dummodo contrahentes intelligant se mutuò verè contrahere. Vnde validè contrahūt Indi vtentes his verbis (ego ducam te.) Item quando est dubium de matrim. sententia est ferenda in eius fauorem, nisi fuerit dubium de impotentia impedimento. Idem quando dubium est de consensu, & consequenter de matrim. Et opinio singularis est præferenda plurium sententia matrimon. impugnantium, quando non nituntur expresso textui. Et quando non constat de intentione contrahentium, verba dubia sunt in vtroque foro iudicanda secundum verborum intelligentiam: quod intellige, quando contrahentes verborum significationem intelligebant, *lib. 1. disp. 18. à n. 1. vsq. ad 8.*

2. Verba, ex quibus oriuntur sponsalia, vel matrimonium, sunt quintuplicia. Quædam sunt de præsentī, vel de futuro quoad sonum, & significationem, vt (accipio te in meam) ex quibus nascitur matrim. vel (accipiam Mariā) ex quibus oriuntur sponsalia. Alia sunt quoad sonum, & significationem de præsentī, sed propter aliquod adiunctum fiunt de futuro, vt (accipio te in crastinum, & deinceps) ex quibus oriuntur tantum sponsalia. Alia sunt de futuro quoad sonum, sed de præsentī propter aliquod
adiun-

adiunctum, vt (ex nunc te habebo in meam, vel posthac cunctis diebus vitæ meæ prouidebo tibi sicut vxori) quæ constituunt matrimonium, & sacramentum. Tandem alia sunt dubia, vt (volo te habere in vxorem, vel esse meâ) ex quibus oriuntur sponsalia, nisi ea verba de libertatè prolata essent, id est, ad interrogationem alius, & præcessisset tractatus de contrahendo; vel si addatur illis (ex nunc) verba tamen, (volo te esse vxorem) sunt æquiuoca. Itē ex verbis (promitto me desponsaturum Mariam) non oriuntur sponsalia, sed tantum promissio de illis contrahendis: tamen ex verbis (habebo, tenebo, tractabo te vt vxorem, vel prouidebo tibi vt vxori) oriuntur tantum sponsalia. Idem dicendum de verbis (nunquam te derelinquam pro alia.) Secus dicendum de verbis (posthac eris meus, vel ex nunc,) *lib. 1, disp. 18. à n. 9. vsq. ad 29.*

3 Ex verbis (vt nullam aliam à te ducam) nec sponsalia, nec matrimonium oritur; tenetur tamen, qui vsus fuit illis volendo contrahere matrimonium, contrahere cum ista, cui facta est promissio, casu quo matrimonium eligat. Idem dicendum si dicat (nullam aliam ducam nisi te, vel nullam aliam ducam quam te, vel nullam ducam præter te) nisi ex coniecturis colligatur voluisse contrahere, vel sponsalia, vel matrimonium secundum quod tractabatur: tamen ex verbis (non aliam, sed te ducam) oriuntur sponsalia. Si dicat autem (non aliam, sed te

sed te duco) est matr. Idem si dicat (nolo aliam
nisi te,) *l. 1. tota disp. 19.*

4. Verba parochi, v.g. (ego vos coniugo
matrimonialiter, &c.) non sunt de essentia, sed
tantum de præcepto obligante parochum ad
veniale. Vnde si parochus audito vtriusq; cõ-
sensu dicat [ego postea vos coniungam] non
impeditur effectus matrimonij, *lib. 3. disp. 28. à
nu. 1. usque ad 6.*

5. Verba turpia audire, loqui seu scribere, de
se non est peccatum: vnde si proferantur, scri-
bantur, & audiantur cuiusdã vani solatij gra-
tia, non excedit veniale: erit tamen aliquando
mortale ratione scandali, *libr. 9. disp. 46. à num.
32. usque ad 36.* Idem erit mortale, quando di-
citur ob notabilem rei turpis cogitatæ dele-
ctationem: secus, si sit modica, *ibid. numer. 39
& 40.*

Vestis.

1. Quando consummato matrimonio con-
stat de animo donandi, non est facienda di-
stinctio, an sint vestes pretiosæ, an quodidia-
næ, sed acquiruntur vxori. Si verò constet de
solo animo accommodandi ad vsum, sunt so-
luto matrim. restituendæ viro, *l. 6. disp. 15. num.
1. & 2.*

2. Donatio vestium pretiosarum non valet,
nisi morte confirmetur, quotidianarum verò
valet statim, *l. 6. d. 25. nu. 3. & 4.*

3. Vestes quotidianæ censentur donatæ v-
xori, quando dubium est de animo donantis:
secus

Secus dic. de pretiosis. Et eadem distinctio facienda est de pretiosis iocalibus, & quotidianis, *l. 6. disp. 25. à nu. 5. vsque ad 13.*

4. Vestes quotidianæ de bonis viri tradendæ sunt vxori, licet dotis fructus excedant: secus dic. de vestib. pretiosis, licet mittens exprimat se donare, & vir fateatur, vestes pretiosas esse vxoris. Secus dic. quando fuerit consuetudo in illa regione, vt animo donandi illas mittat, vel si spõsa donet aliquid viro. Itẽ si vir trades vestes pretiosas valde diues & nobilis sit, quando actus à nobili gestus conuenit donationi, *l. 6. disp. 25. à nu. 14. vsque ad 19.*

5. Quæ dicantur vestes pretiosæ, quæ quotidianæ, relinquitur arbitrio prudentis, attendita viri & vxoris dignitate, & patriæ cõsuetudine inter similes personas, & considerata vxoris quantitate dotis. Vnde vestes sericæ numerantur quotidianæ apud nobiles & diuites, quando attendita nobilitate & diuitijs, hæc decent ipsos. Apud inferioris autem notæ personas, minusq; diuites inter pretiosas computantur, *l. 6. d. 25. n. 20. cõ. 21.*

6. Si vestes distinctæ sunt pro anni tempore, aliæ, v. g. hyemales, & aliæ æstiuæ, si pro dignitate necessariæ sunt, omnes censentur quotidianæ. Idem dicendum de vestibus honorificis, sine quibus attendita dignitate coniugum mulier commodè, & pro dignitate sine dedecore non potest exire in publicum in dieb. nõ festiuis, quamuis ex se pretiosæ sint. Secus dicen-

dicendum de diebus festiuis, *l. 6. d. 25. à nu. 22. usque ad 26.*

7 Siue vestes mittantur vxori, siue sponse, si sunt pretiosæ, non censentur donatæ, quotidiana verò maximè, & hoc attento iure communi, & antiquo Castellæ. Secus dicendum secundum ius nouum Castellæ, licet donatio, & vestes excedant decimã partem bonorum sponsi, *libr. 6. disputacion. 2; à numer. 27. usque ad 31.*

8 Vestes donatæ à socro nurui, si fuerint pretiosæ, quando non constat de eius mente, non censentur donatæ: si verò fuerint quotidiana maximè. Idem dicendum de vestibus datis per patrem filia nuptiarum tempore. Attamen vestes pretiosæ censentur donatæ, quando vltra dotem tradidit eas pater. Item vestes pretiosæ datæ filia, vel nurui, conferendæ sunt tales, quales erant collationis tempore, & non secundum æstimationem temporis, quo traditæ fuerunt, nisi datæ sint æstimatæ ea æstimatione, quæ fecit emprionem, *l. 6. dis. 25. à n. 32. usque ad finem.*

Vicarius.

1 Vicarius generalis Episcopi, etiam Sede vacante, & aliorum habentium iurisdictionem quasi Episcopalem, est ordinarius, non tantum quoad ea, quæ sibi ex officio competunt, sed etiam quoad commissa sibi ab Episcopo vnica commissione, dum constituit eum Vicarium: & in his, in quibus est Ordinarius, non
appel-

appellatur ab illo ad Episcopum. Et venit nomine Ordinarij, quoties talis mentio fit: secus, quando est delegatus. Item potest audire confessiones in tota diœcesi, & dare licentias, & comprehenditur nomine proprij sacerdotis *in cap. omnis*. Item potest, interesse matrimonio, committere que alij, vt interfit. Idem dicendum de Vicarijs habentibus iurisdictionē qu. si Episcopalem, & de Vicario foraneo habente delegatam ab Episcopo matrimonialium causarum cognitionem, *libr. 3. tota disputat. 29.*

2 Vicarius foraneus est delegatus, licet cōstituatur in aliqua parte diœcesis ad vniuersitatem causarum illius loci. Item erit foraneus, si constituatur in aliqua parte diœcesis, licet sit in sola ciuitate, in qua residet Episcopus, & ab illo potest appellari ad Episcopum. Vicarius autem generalis est ille, qui gerit vices ordinarij constituentis in eodem loco, & tribunali, in quo consuevit ipse ordinarius ius dicere, *l. 3 disp. 29. nu. 10. 11. & 12.*

3 Potestas Vicarij tribus modis cessat. 1. Reuocatione Episcopi facta per ipsum, vel eius epistolam, vel per eius procuratorem, vel nuntium ad id destinatum. Idem dicendum de reuocatione delegati. 2. Cessat excommunicatione Episcopi notoriâ & denuntiâ, etiam quoad negotia incepta ante excommunicationem. Item interdicto Episcopo manet interdictus Vicarius: tamen licet suspendatur iuris-

iurisdictione, manet verus Vicarius, & potest iudicare causam ab alio delegatam, quando cognitio eius non est specialiter suspensa per excommunicationem. Item Episcopus suspensus, vel excommunicatus denunciatus potest, & etiam eius Vicarius interesse matrimonio: non tamen potest constituere Vicarium, aut parochum. Cessat morte ipsius Episcopi omnino ipso facto, & omnia gesta sunt nulla, etiam quoad negotia cœpta, licet mors non sit intimata Vicario. Et quando est conscius Vicarius mortis, & communiter ignoratur, interim gesta valent. Secus dicendum, quando communiter scitur, & ille minimè. Et idem dicendum, quando Vicarius est reuocatus ab Episcopo. Item differentia, quæ reperitur inter Vicarium foraneum, & Ordinarium est, quod iurisdictione ordinarij expirat omnino morte Episcopi, etiam quoad incepta negotia, foranei verò minimè, *libro. 3. tota disputatione. 30.*

4 Nomine Officialis diœcesani intelligitur Vicarius generalis Episcopi illius diœcesis, *l. 8. disp. 27. nu. 19.*

Vidua.

1 Vidua semel fornicans anno luctus perdit legatum à viro relictum post sententiã iudicis, ac incurrit omnes pœnas nubentiũ intra illum annum, nisi eo anno luctus, quo femina fornicatur, iam secundo nupserat ante fornicationem, vel si post annum luctus vidua ad-

huc

huc fornicata est. Et hoc etiam attento iure Regio Castellæ, *lib. 7. disp. 90. à nu. 1. vsq. ad 7. & nu. 11.*

2 Vidua luxuriosè viuens in Regno Castellæ amittit lucra constante matrimonio acquisita, *l. 7. disp. 90. nu. 8.*

3 Vidua fornicans non priuatur proprietate bonorū ex prioris viri substantia acquisitorum, & non tenetur eam restituere filius prioris matrimonio, *l. 7. disp. 90. nu. 14.*

4 Vidua fornicans in foro conscientia non amittit, necdum per vnam fornicationem, aut tactus, filiorum tutelam. Si tamen fuerit accusata in foro externo de fornicatione, tutela est priuanda, *libro. 7. disputation. 90. numero 16.*

5 Vidua secundo nubens intra annū luctus perdit lectum quotidianum, & debet restituere medietatem hæredibus defuncti: qui lectus deducendus est ex aceruo bonorum, quæ constante matrimonio acquisita sunt. Quod si alia lucra non supersint, deducetur ex capitali coniuges defuncti. Et hic lectus quotidianus non intelligitur sericus, vel pretiosus, quo tempore matrimonij utebantur coniuges, sed is, qui statui viduali conueniens est, *lib. 7. disp. 87. n. 32.* Attamen vestes lugubres ex substantia prioris mariti sibi traditas non perdit, nec tenetur restituere, casu quo tenentur hæredes viduam alere, teneri quoque ad has vestes præstandas. Secus autem non, nisi adsit
con-

cōsuetudo. Et quando vestes sunt modici pretij, censentur donatæ, si hæres teneatur eas dare, eo quod teneatur eas alere, vel quia consuetudo est. Et quando non teneatur eas præstare, distinguendum est, aut sunt pretiosæ, aut quotidianæ: si pretiosæ, non censentur donatæ, si verò quotidianæ, censentur donatæ. Et casus, quo vidua teneatur secundo nubens restituere vestes lugubres, non est correctus iure canonico, *l. 7. d. 87. n. 31.*

6 Coniux transiens ad secundas nuptias amittit proprietatem omnium bonorum, quæ à coniuge defuncto consequutus est, & eas transfert ad filios prioris matrimonij, retento solo usufructu. Nec potest dare in dotem posteriori marito, nec alio titulo ei relinquere plusquam dederit vni ex filijs prioris matrimonij, cui minus reliquit, *lib. 7. disp. 88. num. 2. & 3.* Item quamuis administrans mater bona filij non teneatur de modicis rationem reddere, secundò nubens teneatur, *ib. n. 36.*

Virginitas.

1 Virgo manens potest concipere ex semine viri circa vas effusio, matrice fœminæ illud attrahente, *l. 7. disp. 113. nu. 10.*

2 Virgo deflorata semper præsumitur seducta in foro externo, *lib. 8. disputation. 36. numer. 12.*

3 Existimans virginem, eam, cum qua iniit matrimonium, cum tamen sit corrupta, nõ tenetur illud contummare, *l. 7. disp. 18. nu. 10.*

4 Virgo

4 Virgo reputata potest vitium deflorationis tegere, vt nubat, imminente periculo mortis à parentibus inferendæ; secus, si non esset periculum tale, *lib. 9. disp. 20. nu. 11.*

5 Virgo sumens potionem, vel quiduis aliud, quo prolis conceptioni obstat, committit peccatum mortale contra naturam, ita vt nullo bono fine, vt iactura vitæ, aut famæ cononestari possit, *lib. 9. disp. 20. nu. 2. & 10.*

6 Matronæ de sponiæ virginitate disposituræ, debent esse artis peritæ, honestæ, ac bonæ famæ, non debent esse leues, aut viles, nec nimis iuuenes, nec nimis senes, nec nobiles. Earum electio est iudicis, & non partium; & possunt recusari, & non satis est, vt oculis videntia virginis inspiciant, sed sagaciter, atque sufficienter tangant manibus; & tenentur cum omnimoda certitudine testificari. Et duæ matronæ sufficiunt, vt de virginitate deponant, & aliquando desideratur altior peritia ad iudicandum, quàm quæ in fœminis reperitur, & tunc medici periti adhibendi sunt. Et in his multa iudex ex officio supplet. Et ideo multa alia omitto, quæ pertinent magis ad forum externum, quàm internum; facile possunt videri ab studioso lectore, *lib. 7. tota disp. 113.*

7 Signaculum virginale non est pars aliqua carnis, seu membrana, sed quædam quasi complicatio partium ipsius orificij vasis fœminei, quæ per viri accessum dilatatur, & sic aperitur, & patet vas naturale, *lib. 7. disp. 14. nu. 1.*

T

Viri-

Viridicium.

1 Viridicium non impedit matrimonium,
lib. 7. disp. 16. nu. 6.

Votum.

1 Votum de cōtrahendo, nisi matrimoniū sit in præcepto, vel causa pia, non obligat, nec valet. Item votum religionem profitendi ante consummationem, excepto voto Beatae Mariæ ob peculiarem rationem. Item non valet votum sub conditione, nisi Deus aliter disposuerit. Item votum de actibus virtutis, qui priuant maius bonum. Est tamen validum votū nō ludendi quoad ludū causa recreationis honestæ; & de contrahendo propter instantes tentationes carnis, & assiduas. Item de contrahendo cum cōcubina, à qua difficillimè recedere potest. Item votum concludens aliquod bonum, quod potest esse ipsius materia, licet perfectiora bona excludat. Nota quòd, vt aliquid fiat ob causam piam, duo requiruntur, nempe, vt concurrat pietas in persona, & fiat causa pietatis, *lib. 1. tota disp. 4.*

2 Votum religionis impletur per ingressum bona fide, licet postea exeat iusta causa, *lib. 1. disp. 34. nu. 17.*

3 Votum de re illicita non obligat, ea possibili, vel licita facta, *lib. 1. disp. 50. nu. 60.*

4 Castitas, paupertas, & obediētia sunt annexa essentialiter statui religioso; & desiderantur essentialiter, vt hæc tria confirmantur aliquo voto, & fiant in religione approbata pro
tali

tali à Sede Apostolica Nec satis est, vt modus viuendi approbatus sit, nisi tanquam vera religio approbetur, *lib. 7. disp. 25. à nu. 1. vsque ad 10.*

5 Traditio alia perfectissima, & solēnis, quæ tradentem semetipsum priuat totalis corporis dominio, & reddit inhabilē ad transferendum dominiū sui in aliū, vt in voto solēni. Alia non solēnis, quæ reddit personā subiectā ei, cui traditur, sed nō priuat tradentem omnino dominio, & incapacē reddit, quin validē, peccando tamē, transmittat suū dominium in alium, vt in voto simplici, *lib. 7. disp. 25. nu. II.*

6 Essentia voti solemnns consistit in traditione ipsius vouentis, & acceptatione Dei, nō immediatē, sed per ministros ab Ecclesia ad id destinatos. Quæ essentia est de iure naturali, & diuino, & circumstantiis, & cōditiones, sub quibus acceptatur, sunt de iure ecclesiastico, *lib. 7. disp. 25. nu. 14. & 16.*

7 In voto simplici, quo res de præsentī offerretur Deo, nō inuenitur traditio, sed nuda promissio, dēptis votis Societatis Iesu. Itē votum simplex non est ex natura ipsa rei tāti vinculi, quanti solēne. Itē votū simplex differt specie à solēni, *lib. 7. disp. 25. à nu. 17. vsque ad 20.*

8 Votū castitatis in religione approbata in manu illius prælati emissum nō promissis paupertate, & obedientia, non est solēne, & per illud non dirimitur matrim. subsequens. Idem dicendum de promissione trium votorum facta in religione approbata, & acceptata per

superiorem illius, nō obligando se illi religio-
ni, sed religioni in cōmuni, *l. 7. d. 25. n. 21. & 22.*

9 Votum solemne in religione approbata
emissum dirimit matrimonium iure naturali,
& diuino, *lib. 7. tota disp. 26.*

10 Votum simplex; excepto voto Societa-
tis Jesu post biennium emissio, impedit matri-
monium, non tamen dirimit. Idem dicendum
de voto ingrediendi religionem, assumendi
ordines sacros, non ineundi coniugium, & de
iuramento de his, vel de castitate seruanda fa-
cto, licet sint conditionata, ante euentum cō-
ditionis, *lib. 7. disp. 11. à nu. 1. vsque ad 8.*

11 Astrictus votis dictis numero preceden-
ti, non potest matrimonium absque dispensa-
tione inire, quamuis vehementissimis carnis
stimulis vrgeatur, experrulque sit passim se
succumbere, nec vires ad resistendum sentiat,
sue votum antecesserit difficultatem se con-
tinendi, siue subsequutum sit, *l. 7. d. 11. n. 9.*

12 Votum castitatis simplex non dirimit
matrimonium, etiamsi vterque sit ligatus eo
voto. Tamen scienter contrahens cum habē-
te illud, peccat mortaliter, & interrogans v-
trum valeat matrimonium cum voto simplici
castitatis, prudēter est eludendus. Nulla tamē
est culpa scandali, seu occasionis peccandi da-
tæ veritatem respōdere, dicendo peccati mor-
tal. ac matrimonium esse validum; & non re-
spondendo prudenter, peccabit venialiter, nisi
detur malitia in respondente, *lib. 7. d. 11. à n. 10.*
vsque ad 13.

13 Vo-

13. Votū castitatis emissum post matrim. ratū, & nō consummatū animo ingrediendi religionē, nō obligat ad ingrediendū, *l. 8. d. 11. n. 4.*

14. Votum castitatis ante matrimonium factum, non impedit debiti redditionem, postquam iam semel est consummatum matrimonium, *lib. 9. disp. 33. nu. 1.*

15. Habens votum castitatis tenetur reddere, licet alter mortaliter deliquerit iniens cum ipso matrimonium. Non potest tamen petere sub culpa lethali. Idem dicendum, si vterque erat astrictus voto ante matrimonium. Et licet alter sic voto astrictus fornicetur, non erit licitum alteri simili castitatis voto ligato petere debitum, *l. 9. d. 33. à n. 2. vsque ad 9.*

16. Ligatus voto seruandę virginittatis cum animo solum se obligandi ad abstinendū à solo primo actu venereo, tunc si iam semel non abstinuit, potest tunc matrimonium inire, eoque vti. Si verò, nō amisit virginittatem, abstinitque à primo actu, nequit matrimoniū cōtrahere. Et si cōtrahat, nequebit prima vice petere perinde, ac si vouisset castitatem. Si tamē nulla fuit specialis intentio, sed absolutē virginittas promissa sit, iudicandum est omnino sicut de voto castitatis, *l. 9. d. 33. n. 7.*

17. Votū castitatis nō extinguitur per subsequens matrimoniū, & triplex est eius effectus. 1. Si coniux ille vouens cū alia fornicetur, reus erit vltra adulterium sacrilegę violationis voti. 2. Tenetur abstinere sub mortali à debiti

petitione. 3. Altero defuncto coniuge, tenetur omnino castitatem seruare, *lib. 9. disp. 33. n. 11.*

18 Habens votum castitatis non peccat consummans matrim. reddēdo debitum, licet voueat post matrimonium ratum. Nec tenetur ingredi religionem, *lib. 9. disp. 34. nu. 3. & 4.*

19 Votum simplex castitatis emissum post consummatum matrim. ab altero cōiuge absque alterius licētia, est validum, & obligat ad non petendum debitum; est tamen nullum quoad non reddendum debitum, & nō solum obligat ad non petendum, sed etiam ad non ineundum aliud matrim. Item obligat ad abstinendum à quouis actu venereo extra matrim. *lib. 9. disp. 35. à nu. 25. vsque ad 31.*

20 Votum emissum à coniuge animo reddendi debiti, abstinendi autem à petitione, est licitum secundum se, tamen illicitum attentis circumstantijs periculi vouentis, & oneris alterius coniugis. Non excedit tamen culpā venialem, & nulla erit cessantibus circumstantijs, *lib. 9. disp. 35. à nu. 36. vsque ad 38.*

21 Astrictus voto religionis peccat mortaliter matrimonium prima vice consummādo, siue petendo, siue reddendo, tamē consummato illo licitum est petere, & reddere: & defuncto altero coniuge, tenetur illam ingredi. Idē dic. existente iusta causa diuortij, *li. 9. disp. 33. à nu. 14. vsque ad 17.*

22 Induens habitum monachalem animo perseuerandi in religione, si postea voluntate

muta-

mutata matrim. in eam, potest petere, & reddere debitum, *lib. 9. disp. 33. nu. 18. & 19.*

23 Votum simplex religionis emissum post matrimonium ratum absque alterius licentia, est irritum, si fuit emissum animo tunc implendi, secus si emittatur pro tempore soluti matrimonii, vel si alter coniux iustam causam diuortij præbuerit. Si verò post consummatum matrimonium emittat alter coniux absque alterius licentia votum religionis absolute, & simpliciter, non præfiniendo tempus in sua intentione, valebit, obligabitque pro tempore soluti matrimonii, *lib. 9. disp. 35. à nu. 10. vsque ad 13.* Idem dicendum est de voto suscipiendi Ordinis sacri emissum post matrimonium consummatum, *ib. nu. 15.*

24 Si vir post matrimonium ratum emiserit votum Ordinis suscipiendi, si fuit animo ingrediendi religionem ante consummationem matrimonij, est validum, *lib. 9. disp. 35. nu. 14.*

25 Votum non ineundi matrimonium emissum à coniuge absque alterius licentia, est validum, *lib. 9. disp. 35. n. 16.* Et semper est licitum, *ibid. nu. 34.*

26 Votum sacri Ordinis suscipiendi emissum post matrimonium absque alterius coniugis licentia pro tunc impedendum, est illicitum, & lethale, nisi fiat ante matrimonij consummationem animo profitendi. Si tamen absolute fiat, vacat culpa, *lib. 9. disp. 35. nu. 33.*

27 Matrimonium iniens contra votum abstinendi ab illo, semel eo consummato, potest petere, & reddere. Peccat tamè consummando

prima vice, & altero coniuge mortuo, tenetur ab alijs nuptijs abstinere, *l. 9. d. 33. n. 21. 22. & 23.*

28 Votum non petendi debitum factum post matrimonium absq; alterius coniugis licentia, obligat sub mortali abstinere à petitione debiti, nō verò à redditione, *l. 9. d. 36. n. 21. & 22.*

29 Votum castitatis emissum de licentia alterius coniugis, non priuat concedentem licentiam iure petendi, & alter tenetur reddere ei, licet cōcedens licentiam adulterium committat, vel sit in priori illo bimestri ante consummationem matrimonij, *lib. 9. disp. 35. à nu. 1. vsque ad 6.*

30 Coniux, de cuius licentia alter emisit votum omnimodæ castitatis, v. g. ad non petendum, & non reddendū, potest, prius irritando votum, siue peccarit, quia absque causa, siue nō peccarit, licitè petere debitū; & alter vouēs tenetur ei reddere. Si verò non prius irritet, at memor voti de licentia sua emissi, aut de illa admonitus ab altero adhuc perat debitū, censetur irritatio voti pro illa vice, & ita peccabit petens; quatenus irritat, si non sit iusta irritandi causa, alter tamen tenebitur reddere. Item coniugi, qui de licentia alterius vouit castitatem, tenetur reddere alter etiam data causa diuortij, & in illo priori bimestri ante consummationem matrimonij, *lib. 9. disput. 36. à num. 7. vsque ad finem.*

31 Votum religionis emissum ab utroque cōmuni consensu, non impedit petere & reddere,

dere, licet peccent consummando prima vice, & si ineant votum post consummatum matrimonium possunt exigere etiam in anno novitatus. Peccabit tamen mortaliter, qui est in mora implendi votum, & paratus minime implere, *lib. 9. disp. 37. nu. 5.*

32. Votum abstinendi ab alio matrimonio communi consensu emissum, siue ante matrimonium consummatum, siue post, non impedit petere, nec reddere debitum, *l. 9. d. 37. n. 6.*

33. Votum viri suscipiendi Ordinis, mulieris verò castitatis communi consensu emissum, non impedit petere, donec vota impleantur; neuter tamen tenetur reddere, sed poterit ante promotionem ad Ordines. Intellige quando votum fuit validum, v. g. illa sexagenaria, & non suspecta de incontinentia, *l. 9. d. 37. nu. 7.*

34. Votum alterius coniugis castitatis, alterius verò religionis communi consensu emissum cum conditionibus requisitis in iure, non impedit petere, aut reddere, siue fiat ante matrimonium ratum, siue post, donec impleantur vota ingrediendi religionē, *l. 9. d. 37. n. 8.*

35. Vterque coniux vouens castitatem communi voluntate, neuter potest petere, aut reddere etiam fornicante altero, & iudex nō potest compellere istos ad cohabitandum. Item grauius peccatum quodammodo est, post istud votum coniuges copulari, & quoammodo leuius, quàm si alter ad solutam fœminam, solumve virū accedat, & sic in confessione dete-

gendum est, fuisse accessum ad propriam coniugem contra mutuum votum; contra ve professionem, quo exprimatür circumstantia aggrauans sacrilegij duplici ex parte admissi, & minuens excusans à fornicatione, & adultério, *lib. 9. disp. 37. nu. 9. 10. 11. 12. & 13.*

36 Coniuges vouentes mutuo consensu castitatem, absoluntur ab vsu coniugalis debiti: minimè tamen à mutua habitatione, alijsve obsequijs. At non tenentur in eodem lecto ac cubare. Imò tenētur lectū separare, vbi probabile est incontinentiæ periculum. Et in hoc euentu neutri coniugi licet ingredi religionē altero inuito: licet manens in saeculo sit sexagenarius, & non suspectus de incontinentia. Item si post illud mutuum votum castitatis remittant coniuges renuntiationem iuris petendi, iterum sibi conferenter exigendi potestatem, sacrilegi effractores voti erunt; at tenebit remissio, & vterque tenebitur alteri reddere, petere tamen non poterit obstante voto. Vtrum autem sit licitum hoc votum emittere inter coniuges mutuo consensu, affirmat Doctor, *lib. 9. disp. 37. à nu. 14. vsque ad 16.*

37 Vir absque vxoris consensu non potest vouere abstinentiā, vigilias, preces, quæ debito coniugali moderatè reddēdo obstēt. Tamē vota abstinentiæ, aut longæ peregrinationis coniugū sunt valida, nō possunt tamen impleri, donec manifestata vxori ipsa approbet, *lib. 9. disp. 3. nu. 7. & 8.* Secus dicendum de breui perc-

peregrinatione, & de voto in subsidium Terræ sanctæ eundi respectu viri. Secus dicendum respectu vxoris, *ibid. disp. 4. nu. 15. 16. & 17.*

38 Vir potest irritare omnia vota vxoris cōstante matrimonio emissa pro tunc implenda, si facta sint absque eius licentia, quāuis sit votum in subsidium Hierosolymitanum. Et licet vir irritans sit adulter, dūmodo innocens non velit à nocente recedere. Secus dicendum, quando celebratur diuortium circa vota ante diuortium, *lib. 9. disp. 39. à nu. 1. vsque ad 9.*

39 Vir potest irritare votum non petendi debitum ab vxore factum absque eius licētia, licet votū sit continentiaē absolutæ pro tūc implendum, *lib. 9. disp. 39. nu. 11. & 12.*

40 Vir potest irritare vota vxoris sine sua licentia emissa implenda tempore soluti matrimonij, licet sit votum castitatis. Secus dicendum de voto serui emisso in tempus, quo libertate donatus fuerit. Et quod dicitur de viro respectu vxoris, dicendum est de quibuscumque superioribus respectu subditorum, *lib. 9. disp. 39. nu. 16. 17. & 18.*

41 Vir non potest irritare votum religionis emissum ab vxore post initū matr. ante illius consummationē pro tūc implendū. Secus, si emissum sit in tēpore soluti matr. siue matrim. cōsummato, siue nō. Itē potest irritare omnia alia vota emissa ab vxore ante matr. cōsummationem animo trāscundi ad religionē, siue sine illo animo emissa sint, *lib. 9. disp. 29. nu. 19. & 20.*

42 Vir potest irritare vota vxoris emissa ante matrimoniũ, v.g. suspendere, licet pater consenserit voto, & licet non præiudicent ei. Secus dicendum de votis realibus factis ante matrimonium, & de voto castitatis, religionis, & de aliqua obligatione ab vxore cū homine contracta ante matrimonium, *lib. 9. disp. 39. à nu. 22. vsque ad 31.*

43 Vota omninò legitimè irritata non reuiuiscūt, vt vota omnia constante matrimon. emissa ab vxore pro tunc implenda, si irritentur à viro. Item votum castitatis; item vota ab vxore, seu ab alio subdito in tēpus solutæ potestatis, quando sunt irritata à viro, seu superiore: secus dicendum de votis ante matrimonium ab vxore factis. Item reuiuiscunt vota facta in sæculo ab ingrediente Societate Iesu, quæ suspēsa in ea sunt, eo egresso, nisi post professionē expellatur, *l. 9. d. 29. à n. 32. vsq; ad 42.*

44 Vota facta tempore diuortij ob adulterium à reo potest innocens irritare eo modo, quo possit: si autem innocens ea emittat, censendum est sicut de factis ante matrimonium, *lib. 9. disp. 39. nu. 41.*

45 Superior Societatis Iesu non potest irritare vota, quæ quis in sæculo, aut tempore novitiatus emisit: suspendere tamen sic. Potest tamen irritare vota religiosorum postquam admissi sunt ad vota biennij, vèl coadiutorum formatorũ, & ea sic irritata nunquam reuiuiscūt: non tamē poterit vota à talibus emissa in sæcu-

saeculo, aut tempore nouitiatus, irritare, quā-
tuis ea vota biennij fuerint, aut coadiutorū for-
matorū: sed poterit ea suspendere pro tēpore,
quo manserint in Societate, *l. 9. d. 39. 43.*

46 Superior potest irritare vota professi, quę
voluit in professionem cōmutare, ita vt eo ex-
pulsō non reuiuiscant, *l. 9. d. 39. n. 45.*

47 Vir, vel quicumq; alius superior irritans
vota de licentia sua à subditis emissa, peccat
mortaliter, nisi intercedat iusta causa. Valida
tamen est irritatio, quāuis superior dicat sub-
dito se illi concedere facultatem irreuocabilē.
Nec tenetur superior illo voto, nec dare licen-
tiam iterum ad exequendum postquam semel
irritauit. Item poterit irritare superior absque
causa, si conscius voti tacuit, vel dissimulauit,
nisi reuera consenserit, saltem internē volens
ratificare votū. Secus si impedire tantū voluit
eius exequutionem pro tunc, *l. 9. disp. 40. à n. 1.*
vsq; ad 10.

48 Subditus petens absq; iusta causa voti ir-
ritationem, quod de superioris licentia fecit,
peccat mortaliter, *l. 9. disp. 40. nu. 11.*

49 Traditā re voto promissā cum superio-
ris licētia, nulla est in superiori potestas reuo-
cādi. Idē dicendū de promissione facta homi-
ni de licentia superioris ante traditionē. Secus
dicendū de licētia datā ad reuocandū antequā
votum emittat, *l. 9. disp. 40. à nu. 11. vsq; ad 15.*

50 Vir potest irritare votum castitatis de sua
licentia ab vxore emissum, sicut alia vota, *l. 9.*

disp. 40. *n.* 17. Secus dic. si uterq; communi cōsensu voueat castitatem, aut religionem, aut alter religionem, Ordinisve sacri susceptionē, alter verò castitatem, casu quo hæc duo vota posteriora sint valida. Secus, si post id votum castitatis mutuo consensu emissum dent sibi iterum facultatem in corpus, ac debiti redditionem, *l. 9. d. 40 à n. 19. vsq; ad 22.*

51 Vota de licentia viri, vel cuiuscunq; superioris emissa, & ab eo irritata, non remanescunt finita superioris potestate, *l. 9. d. 40. n. 25.*

52 Vota ab vxore tempore prioris matrimonij, aut subiectionis cuiuscunq; facta, quæ vir, aut alius superior poterat irritare, & non irritauit, potest vir subsequens, aut superior succedens irrita facere, si absque licentia prioris emissa sunt, *l. 9. d. 41 nu. 3.*

53 Licet vir non possit etiã suspendere, necdum irritare vota castitatis, religionis, de reb. necessarijs, vt de non mentiendo, & vota realia ante matrimon. ab vxore facta: at si ea vota personalia emiserit tunc ante pubertatem, vel realia post pubertatem, minor tamen 15. annis absque patris, aut tutoris, sub quorum potestate erat constituta, beneplacito, potest vir ea omnia perfectè irritare, ita vt iam non reuiscant. Et quamuis transacta sit ætas, in qua pater poterat, si vota post illam non sint ratificata. Item poterit ante consummatum matrimonium. Immo si post illam ætatem sint ratificata, si tempore ratificationis erat iã nupta.

Item

Item si fœmina dum voto se adstrinxit carebat parentibus, & tutoribus, qui irritarent, poterit maritus, si adhuc est in ætate, qua possent illi, vt si adhuc fœmina esset minor 25. annis, & votum fuit reale, & si fuit personale minor 14. annis. Item si tempore prioris matrimonij vouit vxor continentiam absq; viri licentia, sicut ille poterat perfectè irritare, vt non reuiuiscat, ita & vir sequens, *lib. 9. disp. 41. à nu. 4. vsque ad 6.*

54 Si vxor inconsulto viro post consummatum matrimonium, vel antea voueat religionem in tempus soluti matr. atque eo soluto iterum nubat, (quo peccat mortaliter contrahendo, & tenetur ante consummationem ingredi religionem) potest vir id votum irritare, ita nunquã reuiuiscat. Secus, si emissum esset ante matrimonij consummationem, & tunc implendum. Item fœmina impubere validè nubèti, vt cum malitia supplet ætatem, & post nuptias ante matrimonij consummationem adhuc impubere vouente religionem absq; præsentis viri licentia, potest vir perfectè id votum irritare. Et si tunc non irritaret, potest transacta ea ætate, quandoq; licet post consummatum matrim. id ratificauerit iam pubes factus, *l. 9. disp. 41. nu. 7. & 8.*

55 Fœmina nubens post votum castitatis, & religionis absque viri licentia, vel alterius superioris cui suberat, atq; qui poterat irritare, nõ irritauit, peccat mortaliter, matrimonium

con-

contrahendo, illudq; primâ vice consummando, si fuit votû religionis, & semper exigendo, si fuit votum castitatis, *l. 9. d. 41. n. 1.*

56 Quamuis dominus non possit irritare vota serui sibi non præiudicantia, vel emissa in tempus libertatis: potest tamen irritare omnia vota serui impuberis, & omnia realia serui puberis minoris 25. annis, etiam in libertatis tempus emissa. Item quamuis superior Societatis Iesu non possit irritare vota religiosi emittentis vota biennij, aut coadiutorû formatorum in illa, v. g. ea, quæ in sæculo, aut nouitiatu emisit, sed suspendere solû pro tempore quo in ea permanferit: potest tamen perfectè irritare, ita vt nõ reuiuiscant, si emissa sint tempore, quo ille erat sub potestate patris, aut tutoris, curatorisve, qui illa vota poterant irritare, & non irritarunt: vel, si illis carebat, emisit vota biennij intra ætatem in qua illi poterant irritare, licet iã transacta sit illa ætas, *l. 9. d. 41. n. 10. c. 11.*

57 Si prælatus superior concessit licentiam ad vouendum, vt Prouincialis religioso, prælatus inferior, vt localis, caret potestate irritandi illud votû. Tamen superior æqualis succedens potest suspendere ad librum vota subditi facta de prioris superioris consensu. Itẽ superior æqualis succedens potest irritare, ita vt nõ reuiuiscant vota facta de licentia superioris licite, si adsit iusta causa: illicitè si sine ea fiat irritatio, validè tamen, *l. 9. disp. 41. à 13. vsq; ad 18.*

58 Si superior minor, vt localis, concessit li-
cen-

centiam ad votum, potest superior illud ad libitum, & absq; causa licite irritare, *l. 9. d. 41. n. 19.*

59 Vota castitatis, & religionis, quæ mutuo consensu tempore prioris matr. facta, non poterat prior vir irritare, non poterit posterior vir etiam irritare, *l. 8. disp. 41. nu. 20.*

60 Vxor potest omnia, & sola viri vota absq; sua licentia facta irritare, quæ ipsi præiudicant quoad moderatam debiti redditionem, aut mutuam cohabitationem, quæ vota irritata ab vxore manent perfecte irritata, & extincta, *l. 9. disp. 42. nu. 2. & 3.*

61 Vir non potest absq; vxoris consensu eas preces, abstinentias, vigiliæve promittere, quæ ita debilitent vires, vt ineptus sit reddendo moderatè debitum, quâuis vouere possit aliquas moderatas minime illud impediens. Nō poterit aut vxor vbi ieiunia promissa, vigiliæ, aut preces debitam mensuram excedunt, reuocare in totum, sed excessum illum, *l. 9. d. 42. n. 4. & 5.*

62 Vxor non potest irritare vota emissa a viro in præiudicium familiæ, & rei familiaris, vt erogandi magnas eleemosynas. Item non potest irritare votum non petendi debitum factum a viro absq; vxoris licentia, *l. 9. d. 42. n. 6. & 7.*

6 Vota facta à cõiugibus, postquam mutuo consensu vouerunt continentiam, potest vir irritare respectu vxoris, præter illud votum castitatis: vxor tamen poterit irritare solum votum longę peregrinationis, & alia huiusmodi, quæ cohabitationi aduertantur, non aut, quæ
coha-

cohabitationi adueſantur, non autē, quæ debito coniugali perſoluendo Nec vxor poterit irritare vota facta à viro in tēpus ſoluti matr. nec vota facta à viro abſque eius licentia ante matr. conſum. ſi animo tranſeundi ad religionem ſiant: ſecus; ſi non eo animo, vel cum illo conſummato iā matr. Item poteſt irritare vxor vota præiudicantia facta à viro cum eius licentia. Item ſi vir de eius licentia fecerit votum omnimodæ caſtitaſis, abſtinendi nempe à petitione, & redditione, & ſeruandi omnino caſtitaſem, poteſt vxor ex iuſta cauſa licitè irritare quoad redditionem, & abſque iuſta cauſa validè, ſed cum peccato. Si autem coniuges, qui mutuo conſenſu vouerunt caſtitaſem, iterum ſibi ius in corpus concedant, & renuntiationē iuris remittant, non poteſt vxor illud votum viri irritare, *lib. 9. diſp. 42. à n. 8. uſque ad 15.*

64 Vxor ſubſequens vota à marito facta tēpore prioris matr. priori vxori præiudicantia quoad debitum, & cohabitationem, perfectè irritare poteſt, ſiue facta ſint ſine prioris vxoris licentia, ſiue cum illa, aut mutuo conſenſu, ſi adſit iuſta cauſa licitè: illa deſiciente illicitè, ſed validè, *l. 9. diſp. 42. n. 16. & 17.*

65 Vota ante matrim. facta non poteſt vxor perfectè irritare, ita vt ſoluto matrim. non reuiuſcant: at poteſt illorum exequutionē ſuſpendere, ſi dānum ſibi inferant, & proinde tūc non obligabunt donec ſoluatur matr. *l. 9. d. 24. n. 18.* 66 Non

66 Non est irritatio voti, vbi superior illius ignarus prohibet materiã promissam, aut petitam licentiam ad exequendum denegat, *l. 9. disp. 43. num. 2.*

67 Subditus vouens rem, quam implere nequit absq; licentia superioris, tenetur antequam sit in mora adimplendi, petere licentiã ad implendum: nisi materia esset permessa, & poterat sine licentia exequi tempore, quo votum factum est, vel si ignorabat tempore voti emissi, rem esse prohibitã, *l. 9. d. 43. n. 4. 5. & 6.*

68 Quamuis vt votum verè irritatum maneat, desideretur notitia voti in superiore irritante: vt tamen non extinguatur, sed suspensa maneat obligatio voti, & excusetur subditus ab eius impletione, dũ sibi denegatur licentia adimplendi, & durat prohibitio, satis est, vt tãtò voto petat subditis licentiam implendi, eaq; nũ concedatur: nec tenetur subditus votum manifestare superiori, quo facultatẽ exequendi tribuat, *l. 9. disp. 43. nu. 7.*

69 Subditus, qui vouit rem ad quã explendã desideratur licentia superioris, & semel petit, estq; sibi denegata, tenetur, quando prudentia suadebit, iterũ petere, aut manifestare votum, quo irriteretur, *l. 9. d. 43. nu. 8.*

70 Quãdo votum est in temporis honorem, vt eundi Romã anno sancto Iubilæi, si superior inscius voti prohibeat eo tempore materiã, subditus omnino est liber, ita vt superiore concedente licentiam non teneatur ad votũ,

nec teneatur illud manifestare superiori, *lib. 9. disp. 9. nu. 9.*

71 Quando superior conscius voti prohibet materiam, vel non concedit licentiam ad exequendum, vel oppositū præcipit in perpetuū, vt si dicat (nolo vt vnquam facias, vel nolo vt facias) censetur voti irritatio, *l. 9. d. 43. n. 10.*

73 Votum factum solum in fauorem tertij, ille tertius potest remittere. Secus, si simul intuitu religionis: & in dubio censetur factum intuitu religionis, *l. 8. disp. 9. n. 12.*

72 Votum de re mala, indifferentē, vel impossibili ex vna parte, & ex altera bona, & possibili, non obligat, quando vtraq; pars promittitur per modum vnus. Secus, quādo per modum plurium, *l. 9. d. 35. n. 3.* Et quādo res est indiuidua censetur per modum vnus promissa, atq; ita obligat votum, aut ad totā, aut ad nullam partem. Secus, quando est diuidua, *ib. n. 4.*

74 Quādo superuenit impotentia implēdi integrē votū, vt ieiunij quadragesimæ totius, aut totius vitæ, vouēs tantum tenetur ad partem, quam obseruare cōmodē potest absq; sui officij, ac rerum suarum detrimēto. Secus dic. quādo res promissa esset indiuidua, & per modum vnus promissa, *l. 9. d. 35. n. 5.*

75 Quādo pars possibilis, & bona apponitur, vt circumstantia, & accidens rei principaliter promissa, quæ mala, indifferens, aut impossibilis est, tunc est promissio per modū vnus, ac proinde est votum totū irritum: & si
omni-

omnib. perpensis dubiū sit de intētionē vouētis, an per modū vnius vtrūq; promissū sit, vel pars bona principaliter, modus autē accessoriē, aut potius ē cōtra iudicandū in fauorē libertatis vouētis, vt ad nil teneatur, *l. 9. d. 35. n. 7. & 8.*

76 Votum simplex ex falsa causa emissum, quando causa est pars ipsius voti, & coincidit cū re promissa, obligat, quando error fuit circa rem modicā: secus, quando circa rem notabile. Et requiritur, quod is error sit positivus, & non impeditur voti obligatio illis euentib; qui si prauisi essent, minimē votum emitteretur, *lib. 10. disp. 7. num. 13. 14. & 15.*

77 Error causæ finalis, seu eius cessatio extinguit voti simplicis obligationem: secus, si causa sit impulsua. Et in dubio, an causa falsa, vel cessās fuerit impulsua an finalis, præsuntur eam esse impulsuam, *l. 10. d. 9. n. 16. & 17.*

78 Votum, & iuramentum de eadem re violans peccat duplici malitia, necessariō fatenda, *l. 9. disp. 15. num. 5. & 6.*

Vxor.

1 Vxor tenetur sequi virum domiciliū mutantē qualitercumq; velit transferri illud, modo non ex causa turpi, & inhonesta. Et nō potest contrarium consuetudine induci. Secus dic. quando vir protrahit vxorem ad peccandum, vel exponitur vitæ periculo, *l. 1. disp. 41. n. 1. vsque ad 5. & lib. 9. disp. 4. nu. 11.*

2 Item non tenetur vxor sequi virum solitum vagari, quando tempore contractus non sole-

solebat vagari. Et si solebat, vxor erat ignara, nisi facile posset sociam se exhibere: sec. dic. quando id non latuit vxorem, & velit vagari ex causa iusta, *l. 1. d. 4. n. 6. 7. 8. & 9.*

3 Si vir alio migrat animo cito redeundi, & peregrinatio est longa, non tenetur vxor virū sequi. Secus, si cum animo morandi ad logum tempus, vel quando est missus in exilium, *lib. 1. disp. 41. num. 10. 11. & 12.*

4 Si vir culpa sua bannitus inops est, tenetur vxor eum alere de fructib. doris, & si satis non sint, de bonis paraphernis, *l. 1. d. 41. n. 13.*

5 Si vxor ex causa necessaria recedit à domicilio, illud transferens, tenetur vir ipsam sequi, *l. 1. disp. 41. nu. 14.*

6 Vir potest eligere domiciliū vxor tamen munime, nisi necessitate coacta mutuet illud, *lib. 1. disp. 41. nu. 15.*

7 Vxor potest in fauorem viri renunciare lucris acquirendis. Item vir in fauorem vxoris. Item potest vxor in fauorem viri renunciare lucris acquisitis: vir tamen minimè, & tutius est, vt ea renunciatio fiat iuramento. Et renunciatio potest fieri de bonis non acquisitis in præiudicium descendentiū, & ascendentium: secus de acquisitis, *l. 56. d. 5. à n. 2. vsq. ad 10.*

8 Potest ante initum matrim. conueniri inter coniuges, ne lucra diuidantur, *l. 6. d. 5. n. 1.*

9 Vxor nobilis non tenetur ad obsequia vilia, sed ad ea sola, quę iuxta suam dignitatem, ac conditionem non dedecent, quare si ea vilia

lia præstet, erunt digna remuneracione, *libr. 9. disp. 6. nu. 14.*

10 Vxor cui vir tradidit centum soluenda creditorib. ipsius viri, si ea in alēda familia expendat: nec vir postea soluendo sit, nō tenetur suis bonis satisfacere creditorib. *l. 9. d. 4. n. 30.*

11 Vxor clerici coniugati in minorib. vel in omnibus sacris de licentia eius, nec priuilegio canonis, nec fori gaudet, *l. 7. tota d. 47.*

12 Vxor separata à viro ratione impotentia, quæ deprehensa est falsa, viro iā professio, vel sacris initiato, si nolit eum reperere, non tenetur vouere continentiam, *l. 7. d. 99. n. 39.*

13 Vxor, cuius licentia, vel dissimulatione vir ad Ordines sacros promotus est, ita tenetur ad castitatem, vt viro defuncto nequeat validum matrim. inire, *l. 7. tota disp. 40.*

Vxorididium.

1 Vxorididium impedit, sed non dirimit matrimonium, licet vxorem deprehensam in adulterio vir propria auctoritate occidat, *lib. 7. disp. 16.*

à nu. 1. vsque ad 5.

L A V S D E O.

Collegij sac. S. Iesu
Paderborna

